

MILLENNIUM
Тисячоліття

IN OTTAWA
В ОТТАВІ

◆ 988

◆ 1988

CELEBRATIONS IN OTTAWA

Inauguration of the Millennium Year

Friday, January 22, 1988
Rotunda Parliament Building

Eparchial-Regional Celebration

Sunday, June 19
St. John the Baptist Ukrainian Catholic Shrine

Opening of the National Celebrations

Thursday, October 6
Parliament Building

Symposium

Friday, October 7
University of Ottawa

Millennium Banquet

Friday, October 7 evening
The Westin Hotel

Solemn Moleben and Youth Rally

Saturday, October 8 afternoon
Parliament Hill

Gala Concert – “Thanksgiving”

Saturday, October 8 evening
National Arts Centre

Divine Liturgy with the participation of all Catholic Bishops of Canada

Wednesday, October 19
St. John the Baptist Ukrainian Catholic Shrine

СВЯТКУВАННЯ В ОТТАВІ

Інавгурація Ювілейного Року

П'ятниця, 22 січня 1988
Ротунда Канадського Парляменту

Епархіяльне-Окружне Святкування

Неділя, 19 червня
Собор Святого Івана Хрестителя

Відкриття Всеканадських Святкувань

Четвер, 6 жовтня
Канадський Парлямент

Науково-Релігійний Симпозіум

П'ятниця, 7 жовтня
Оттавський Університет

Ювілейний Беркет

П'ятниця, 7 жовтня ввечері
Да Вестин Готел

Соборний Молебень і Здвиг Молоді

Субота, 8 жовтня пополудні
Перед Канадським Парляментом

Величавий Концерт-Подяка

Субота, 8 жовтня ввечері
Нешонал Артс Сентер

Свята Літургія з участю всіх Католицьких Єпископів Канади

Середа, 19 жовтня
Собор Святого Івана Хрестителя

**Український Католицький Собор
Святого Івана Хрестителя**

**St. John the Baptist
Ukrainian Catholic National Shrine**

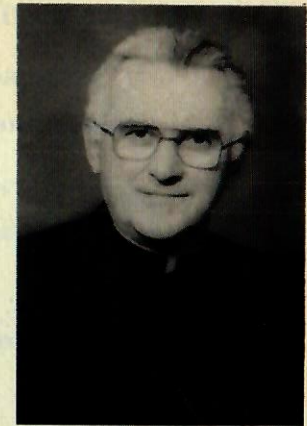
УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ІЄРАРХІЯ КАНАДИ

† Ізидор Борецький
† Isidore Borecky

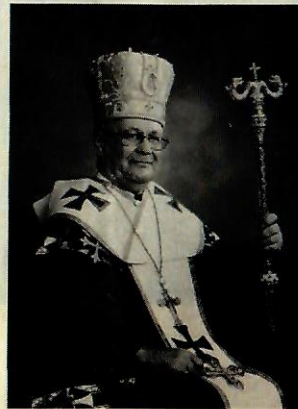
† Метрополит
Максим Германюк
† Metropolitan
Maxim Hermaniuk

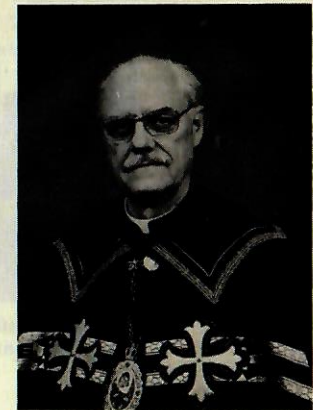
† Димитрій Грещук
† Demetrius Greschuk

† Єронім Химій
† Jerome Chimy

† Мирон Дацюк
† Myron Daciuk

† Василій Філевич
† Basil Felivich

UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY OF CANADA

ГРАМОТА

В ІМ'Я ПРЕСВЯТОЇ І НЕПОДІЛЬНОЇ ТРОЙЦІ
ОТЦЯ І СИНА І СВЯТОГО ДУХА. АМІНЬ
МИ
МАКСИМ ГЕРМАНЮК, АРХИЄПИСКОП ВІННПЕГСЬКИЙ
І МИТРОПОЛИТ ВСІЄЇ КАНАДИ
ТА
ІЄРАРХИ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ КАНАДИ
НА ХВАЛУ БОЖУ
І ДЛЯ ДОБРА СВЯТОЇ ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ
ТА СПАСЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО БОЖОГО ЛЮДУ
В ЮВІЛЕЙНИЙ РІК ТИСЯЧОЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ХРИСТІЯНСТВА
З ВДЯЧНІСТЮ ВСЕМОКУЧОМУ БОГОВІ ЗА ДАР СВЯТОЇ ВІРИ
ПРОГОЛОШУЄМО
ЦЕРКВУ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ОТТАВІ
ВСЕКАНАДСЬКИМ ПАМ'ЯТНИКОМ ТИСЯЧОЛІТТЯ
ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ
І НАДАЄМО ЇЙ ТИТУЛ
КРАЙОВОГО СОБОРУ

ІЄРАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ
10 ТРАВНЯ 1988

DECLARATION

*In the Name of the Most Holy Trinity
Father and Son and Holy Spirit. Amen*

We

MAXIM HERMANIUK

*by the Grace of God Archbishop of Winnipeg
and Metropolitan of Canada*

and the Bishops of the Ukrainian Catholic Church in Canada
to the Glory of God

*for the Good of the Church of our Lord Jesus Christ
and the Salvation of the Ukrainian People of God
in the Millennium Year of Ukrainian Christianity
in Thanksgiving to Almighty God for the Gift of Faith*

DECLARE

ST. JOHN THE BAPTIST UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH IN OTTAWA
to be the CANADIAN MONUMENT
of the MILLENNIUM OF THE BAPTISM OF RUS-UKRAINE
and Confer Upon It the Title of
NATIONAL SHRINE

UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY OF CANADA
MAY 10, 1988

PASTOR'S MESSAGE

This year, the Ukrainian Catholic community in Ottawa joins with Ukrainians throughout the world in celebrating the Millennium of Christianity in Ukraine. This booklet: "Millennium in Ottawa", is a modest souvenir of these celebrations in Ottawa in 1988.

When preparations for the Millennium celebrations began over ten years ago, foremost in the minds of our church leaders were: organization of the celebrations, renewal of faith and spiritual life, and the procuring of mementos and monuments which would perpetuate the memory of the Millennium beyond 1988. Among these monuments, the most visible and lasting is the Ukrainian National Shrine in the nation's capital.

The idea of erecting a National Shrine in the capital city as a monument to the Millennium came from the delegates to the Ukrainian Catholic National Congress in Edmonton in 1980. The Ukrainian Catholic Hierarchy approved the idea and invited the Ottawa community to realize it. Relying on their own resources and banking on the support from the faithful across the country, members of the Ottawa community undertook this great project. With God's blessing and help, we now have in the nation's capital a worthy monument to the Millennium, and we are happy to be able to celebrate the Millennium in this new Temple: the National Shrine.

We are very grateful to a great number of people: to our Parishioners and to the faithful across the country, who by their generous donations made the construction of the Shrine possible. We are especially grateful to those from other cultural and religious communities who have contributed to the Shrine because they consider it to be a "gem" among the churches, and an architectural enhancement of the city.

We owe gratitude to our Ukrainian pioneers and early parishioners who built and supported the church and parish from the time of its founding in 1914. We should not forget the early missionaries that served this parish and laboured to ensure that it would grow and flourish.

The Millennium will be for all of us an opportunity to renew our faith, hope and love. It will be an excellent occasion to reflect upon our own baptism, to recall our baptismal promises,

СЛОВО ОТЦЯ ПАРОХА

Книжечка „Тисячоліття в Оттаві – це скромна пам'ятка зо святкувань Тисячоліття в Оттаві у 1988 р.

Разом з Братами на Батьківщині й тими, що в розсіянні святкуємо величний ювілей, Тисячоліття Хрещення Русі-України. До тих всенародних святкувань прилучується і наша невелика Громада в Оттаві у першій мірі у молитві подяки Господеві за всі Його ласки, а також із

своїм виїмковим вкладом. Оттавська Громада відзначає нашу радість із цього Тисячоліття видимим пам'ятником, який маніфестує нашу християнську реувність і який залишиться як заповіт грядучим поколінням. Цим пам'ятником є Собор Святого Івана Хрестителя в Оттаві.

Ідея відзначити Тисячоліття нашого християнства Церквою в Оттаві, столиці країни, вийшла від мирян, зібраних на Українському Католицькому Конгресі в Едмонтоні 1980 р. Ідею цю схвалила наша Ієрархія, а місцева Парафія, покладаючись на власні сили і на поміч вірних у всіх Епархіях, перевела її в життя. За Божою поміччю, маємо в столиці країни Храм Святий як достойний пам'ятник Тисячоліття. І ми щасливі, що можемо гідно і достойно відсвяткувати цю вікопомну річницю в Новій Святині.

Ми щиро дякуємо всім тим людям благородного серця, нашим оттавським Парафіянам, як теж усім жертводавцям зпоза Парафії, які своїми пожертвами змогли поставити цей Храм-Пам'ятник. В числі жертводавців є чимало людей інших народностей і ієроуизнань, яким подобається наша церква і яку зуть „перлиною“ між церквами.

Нам треба згадати, з вдячністю, тих перших братів наших, які підготовляли ґрунт під нинішний Собор. Це піонери, які принесли зо собою ревність для Божої слави із материка, на початку цього століття. Вони поселившись тут, склали важко зароблений гріш, щоби поставити першу церкву в 1918 році.

Споминаємо теж і священників, що були тут перед нами, що трудилися на цій духовній ниві, іноді серед уже

and to resolve to live according to the teaching of St. Paul (Col. 2.7): "...you received Christ Jesus the Lord, so live in him, rooted and built up in him."

The Shrine belongs not only to the Ottawa community as a parish church, but as a National Shrine it belongs to all. The doors to the Shrine are always open. Welcome.

Rev. Vladimir Shewchuk OSBM
Pastor of the Shrine

важких обставин, головно в початках нашої Парафії.

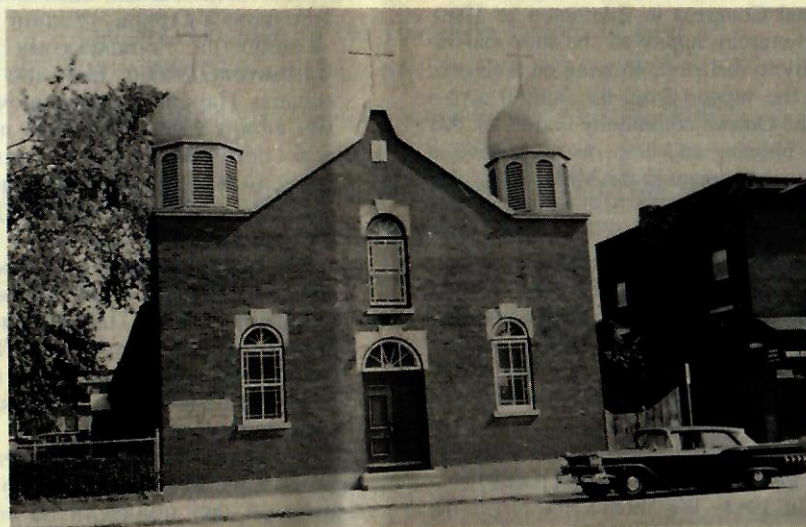
При нагоді тисячолітніх святкувань, обновімо наші душі, відновім приречення дане при святому Хрещенні, відновімо в собі „Храм Святого Духа“ і зробім заповіді Божі і науку Христа програмою нашого щоденного життя.

Молімося у тому році за дітей наших, за звільнення нашого народу із „дому неволі“, за терплячу Церкву нашу і за братів і сестер наших, що в катакомбах. Молімося, щоби усім нам Господь показав ласку Свого змилювання.

Собор належить не тільки до оттавської Громади як місцева церква, але як Національна Святина належить до всіх, і як свого рода амбасада – репрезентує усіх українців. Двері Собору завжди відкриті, – щиро вітаємо.

о. Володимир Шевчук ЧСВВ
Парох Собору

**Перша Українська Като-
лицька Церква в Оттаві
збудована 1916**

"Ruthenian Catholic Church"
**First Ukrainian Catholic Church
in Ottawa built in 1916**

1916 - 1964

ПЕРЕГЛЯД ІСТОРІЇ ПАРАФІЇ

Початки нашої громади в Оттаві можна датувати першими роками цього століття. Хто перший прибув до Оттави, не вдалося покищо, встановити. Але вже в 1905 р. тут є наші люди. Це переважно молоді чоловіки, лісоруби, залізничники, або будівельні робітники. Умовини праці були важкі та й не так легко було її дістати. Та не дивлячись на те, ця невеличка громадка людей принесла була зі собою сильне привязання до своєї віри, мови, до своїх традицій і бажання організувати свої сили. Це не були інтелектуали, це в більшості були люди малописьменні, що від ранку до ночі важко працювали, щоб заробити на хліб. І тому, власне, їхню намагу й їхні досягнення треба більше цінити й шанувати.

В 1908 р. тут постало перше наше товариство, „Товариство Просвіти“. У тому часі в Галичині було багато читальень Т-ва Просвіти, товариства, що постало 1866 р. та стало одним з найважливіших чинників національного відродження. Отож, ці наші оттавські піонери, принесли зі своїх сіл цей просвітянський дух на нові поселення. За домівку Товариства служила одна чи друга хата. Там вони збиралися, нараджувалися і „сварились і мирились“, звідки виходили їхні акції, громадські і церковні.

Церковні потреби Громади зразу обслуговували Отці Редemptористи. Богослуження відбувалися в піднайнятих римо-кат. церквах. Перший метрикальний запис (народження) датується в Оттаві 12 серпня 1911 р.

В 1914 р. в році вибуху Першої Світової Війни, в Оттаві було вже понад 200 людей-членів Громади. Майже всі вони походили з українських земель, що належали до австрійської монархії, а через те, будучи австрійськими горожанами, рахувалися ворогами Канади, що була по стороні Антанти у війні з центральними державами. Дехто із них зазнав репресій, а декілька попали під арешт та заслання до конц-табору в Капускейсінг, Онтаріо. В цьому самому році відбулися перші формальні Збори церковної Громади та винесли рішення оснувати Парафію Святого Івана Хрестителя. Відбулися ці історичні Збори 2 жовтня 1914 р. Проводив Зборами о. Йосиф Филима, перший оттавський парох. У Зборах брало участь 70 голов родин. Кожний із них почував своїм обов'язком брати участь у церковному і громадському ділі.

Богослуження відбувалися зразу в римо-кат. церкві на Сассекс Стріт, а коли та церква згоріла (1916), то в каплиці ОО. Францішканів на Веллінгтон Стріт. І хоч ОО. Францішкани прихильно ставилися до наших людей, то Громада оглядалася за власною церквою. В 1916 році о. Филиму заступив о. Михайло Кузьмак. За нього старання посилювалися, зібрано, як на ті часи, значну суму грошей і в 1918 році куплено будинок з доволі великим лотом на розі вулиць Рочестер і Балзам. Перевівши відповідні роботи внутрі будинку він став першою Церквою. Її посвятив і благословив для ужитку 16 вересня 1918 Преосвященний Никита Будка. Згодом до церкви добудовано ще простору галю, яка служила приміщенням для школи, зборів та вечірок.

На зміну о. Кузьмака прийшов о. Василь Геґейчук (1919-1938). Це був ревний і дбайливий парох. За нього повстала організація сестрицтва, церковний хор, драматичний гурток, мандолінна оркестра і танцювальний клуб. З 1924 роком, починається нова філія імміграції та новий вплив наших людей теж і до оттавської Громади. В значній мірі, це люди, що вийшли з війни, завзяті й загартовані, з національного погляду елемент свідомий і жертвенний. Вони дуже причинилися до вдержання й розвитку церковного і громадського життя оттавської Громади.

Настали важкі часи „великої депресії“ в 1930-их роках. Багато наших людей опинилось без праці, без засобів прожитку. Більшість працювали на будовах, в лісах, фабриках або у власних бизнесах. Роки депресії, очевидно, дуже негативно позначилися на розвитку наших організацій. Під кінець 1930-их років прийшов до Оттави на пароха о. Методій Ханас ЧСВВ (1938-1942). Він негайно взявся до відбудови підупавшого церковного життя та школи. При помочі кількох збіркових акцій та заохоти вірних йому вдалося сяк-так налагодити церковне і громадське життя, головно урухомити школу. За два роки наполегливої праці ситуація покращала до тої міри, що о. Ханас почав розглядатися за новою церквою. Це було сорок років тому. Та прийшла друга світова війна і перекреслила всі його пляни.

Невеличка наша Громада післала на фронт 52 молодих людей. Сама ж Парафія включилася у різні форми помочі фронтів, чи то збірками фондів для Канадського Червоного Хреста, підмогами й заохотою українських воєвків,

удержуванням з ними контактів ітп. Про цю контрибуцію, фронтіві і запллі, було доведено до відома тогочасного міністра оборони.

В роках 1942-1945 Парафією завідував о. Йосафат Жан ЧСВВ, по походженні квебецький француз, який був вивчив українську мову та виявився дуже ревним і повним посвяти священником, щиро відданим Церкві й українській справі. З вдячністю й пошаною клонимо голови перед його тіннями! Завдяки його старанням Парафія набула секцію цвинтаря при Монтеал Роуд, яку уживає й по сьогодні.

В 1945 р. на Парафію прийшов о. Вернард Дрібненький ЧСВВ. Він зараз же підняв передвоєнні плани будови нової церкви. Вдалося о. Дрібненькому реорганізувати, до певної міри, внутрішньоцерковне життя. Його старанням повстала Ліга Українських Католицьких Жінок та Українське Католицьке Юнацтво. Обі ці організації, а особливо ЛУКЖ, дуже великою мірою причинились до громадської та економічної розбудови нашої Громади.

Повоєнні роки принесли нову філію імміграції. Тим разом прибуло багато тисяч наших людей, різного віку і професій. Багато з них поселилось в Оттаві. Таким чином наша оттавська Громада значно збільшилась, скріпилась і збагатилась чисельно й квалітативно. З часом багато з новоприбулих людей дістали працю в урядових установах, школах, університетах, банках, в торгівлі та інших професіях.

Слідували ще дві зміни на позиції пароха, о. Василь Чарний (1948-1950) та о. Михайло Блаженко (1950-1958). За час душпастирювання о. Блаженка, Парафія зростала й розвивалася. У тому часі поширено церковну залу і закуплено від ОО. Облятів (1957), посілість над озером Ньюкомб, Квебек, яку з часом примінено до потреб таборування.

В 1958 році, Преосвященний Ізидор Борецький, Епарх Торонта, поручив оттавську Парафію пасторальній опіці Чина Святого Василя Великого. Першим парохом, на дуже короткий час, був о. Корнилій Пасічний, а наступним був о. Володимир Шевчук (1959-1964).

Багато уваги було присвячено розбудові посілости над озером Ньюкомб, яку перемінено на оселю для таборування дітей. В 1963 р. тут вже таборувало 24 учасники і з того часу табори відбуваються кожного року.

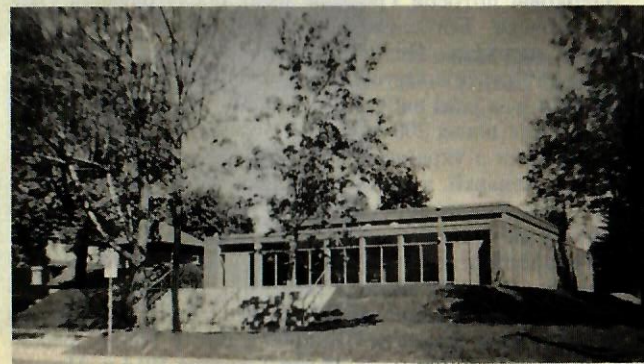
В 1964 році, нашу церкву і лот на Рочестер-Балсам Стріт вивласнило місто для власних потреб. Ще того самого року знайдено і задатковано площу на Карлінг Евеню. Вже в році 1965 під проводом о. В. Дрібненького

(1964-1965) приступлено до будови, тимчасово будинку-галі, з наміром пізніше збудувати церкву.

Та тут прийшли непередбачені труднощі. Коли Парафія була готова забиратися до будови церкви й заангажовано архitekта, щоби приготувляв плани, показалося, що площа при Карлінг замала. Спроби тодішнього пароха о. Никона Свірського (1965-1975) закупити сусідську хату, що розв'язало б проблему, не увінчалися успіхом. Хоч справа будови церкви у тому часі не здійснилася, то все в тих роках активність церковної Громади була жива й сильна, головно з фінансового боку. Зібрано значні фонди, закуплено пару сусідних будинків, що стало в пригоді тоді, коли ми вже почали будову на новому місці.

Наступними парохами були о. Степан Хміляр (1975-1977) і Леонтій Якубів (1977-79). Завдяки їхній ініціативі створено Будівельний Комітет, пізніше Парафіяльну Раду, органи необхідні для такого діла як будова церкви.

В жовтні 1979 року прийшов на парафію, вдруге, о. Володимир Шевчук. По довгих і невдачних шуканнях за відповідним місцем, кінець-кінців, знайдено таке місце. А це на перехресті важливих транспортних артерій Герон і Принц оф Вейлс Доріг, яке прилягає до Рідо Каналу з східного боку. По довгій і наполегливій праці і неабияких коштах, тут сьогодні стоїть Храм Божий, Церква-Собор Святого Івана Хрестителя — на Божу славу, на спасіння душ наших, на пам'ять Тисячоліття Хрещення Русі-України.

Церква/зала збудована в 1966 р. і служила до 1986.
Church/Hall built in 1966, used as church and community centre to 1986

AN OUTLINE OF THE PARISH HISTORY

The first Ukrainian immigrants settled in Ottawa around 1905. Slowly but steadily, the small community grew and by 1914 about 200 Ukrainians lived in the capital city.

These people were generally labourers, used to hard work. They brought with them a deep attachment to their church, their national traditions and were determined to preserve these treasures in their newly-adopted country. To help maintain their cultural heritage, they organized "Prosvita," a cultural association. At first, members met in private homes and did their best to carry on their social and cultural activities.

In the "Old Country," the church was the heart of village society. But here, the Ukrainian Catholics had no church of their own. The Redemptorist Fathers served the community using the facilities of the Roman Catholic parishes.

In 1914, Father Joseph Fylyma led the people in laying concrete plans to form a parish and eventually build a church. On October 11, 1914 the new parish called "the Ruthenian Catholic Church of St. John the Baptist" was founded.

The parish purchased a lot and a building at the corner of Rochester and Balsam Streets and the building was converted into a church. It was truly the beginning of new parish life when Bishop Nykyta Budka blessed the church on September 16, 1918. Encouraged by this progress, the parish built a small hall next to the church and it became the centre of religious and cultural activities. It provided a meeting place for Prosvita, the Ukrainian school, parish organizations such as the Sisterhood which was organized to look after the church.

In 1924 the second wave of Ukrainian immigration to Canada began which brought a fair number to Ottawa. The church membership increased and brought considerable religious, social and cultural enrichment to the community.

The Great Depression of the 1930's was a painful period and the parishioners of St. John's were caught up in the severe economic conditions. Yet, in spite of this the parish carried out the much needed restoration of the parish buildings.

When the world was plunged into World War II, St. John's Parish concentrated its activities on supporting the war efforts.

Members collected funds for the Red Cross, organized social activities for the Ukrainian men and women who came to work in Ottawa, and helped in various Ottawa community projects. In 1943, fifty two parishioners served in the Canadian forces – an impressive number for a small parish.

The post-war period was a time of growth. Two newly-formed organizations, the Ukrainian Catholic Women's League and the Ukrainian Catholic Youth greatly enriched the parish life. The parish hall was extended to accommodate the growing number of parish members. A significant number of Displaced Persons settled in Ottawa. They came, determined to build a new life and their presence has added vitality to the parish community.

In 1957, a summer camp was purchased at Lake Newcomb, Quebec. It has since then become the focus of parish summer activities.

In 1958 Bishop Isidore Borecky assigned pastoral care of the parish to the Order of St. Basil the Great.

In the early 1960's the Parish Choir and the Ukrainian Catholic Brotherhood were organized. Both have served the parish devotedly.

In 1964 the church property at Rochester and Balsam was expropriated by the City of Ottawa. New property was purchased on Carling Avenue. Parishioners began making plans for a new community centre and a church. They first built a hall with intention to build a church later. But the latter did not materialize. The lot proved to be too small and all efforts to purchase neighbouring property failed. It became necessary to make alternate plans and to look for another site.

In the meantime the Building Committee and the Parish Council were brought into existence. These two bodies together with the support of the parish community, worked together to attain one objective: the building of a new church in Ottawa.

The objective has been realized; the dream has become a reality. In the picturesque capital of Canada stands a beautiful new church – the Ukrainian Catholic National Shrine of Canada. How did this come about? We will tell you the story in the next two articles of this booklet.

Літургія в бейсменті нової церкви

Liturgy in the basement hall of the new church
(from left to right) Sub-deacon Brad Molesky, Bishop Isidore, Father V. Shewchuk and Stephen Rizok

Church Choir, Slava Shevciw (on the left) Director

Благословення Похідньої Ікони Божої Матері 5 квітня 1986

Blessing of the Pilgrim Icon, April 5, 1986
(from left to right) Tania Yarosh, Carol Maychruk, Michael Popowych, Tania Semchuk and Sonia Popyk

В цьому, 1988-му році сповнюється тисячу літ, як український нарід пристав до громади християнських народів, офіційно прийняв християнську віру.

Коли наші предки вперше зіткнулися з християнством, ми не маємо точних відомостей. Але ми знаємо, що Християнство на українських землях знаходило собі визнавців значно раніше. Легенда про Св. Андрея і його побут на „Київських горах“, хоч не можна її науково ствердити, все ж таки має певну дозу імовірності. Коли й не на „Київських горах“, то бодай на південних окраїнах нашої землі такі перші невеличкі християнські громади існували. Є теж погляд деяких істориків, що на переломі пятого/шостого століття появляються перші християнські громади над долішним Дністром.

Християнство в Русі-Україні мало вже глибоке коріння ще перед загальним охрещенням. Ми знаємо, що в першій половині 10-го століття, коло 50 років перед загальним охрещенням, вже існувала в Києві церква Св. Ілії. Княгиня Ольга прийняла християнство тридцять років раніше. Отже перед офіційною датою „988 р.“ християнська віра вже існувала й була відомою.

Коли Володимир Великий сконсолідував свою величезну державу, тоді він звернув уваги на релігію для свого народу. Потім як він прослідив навчання різних віровизнань, то рішився стати християнином. Херсонський єпископ охрестив його на Крими 987 р. В 988 р. він наказав усьому населення Києва ввійти в ріку Дніпро і там священники хрестили нарід. Він же сам дякував Богові за дар хрещення і благав Його скріпити Христову віру в його відвладних.

Володимир добре розумів вартість християнської релігії і що Христове євангеліє подає людству найкращі засади для життя. Він теж дуже поважно брав своє особисте хрещення. Зі суворого поганина він став ревним апостолом Христа для свого народу. Він сам старанно практикував нову релігію і докладав усіх зусиль, щоби поширити й закріпити її серед народу.

Офіційне введення християнства в 988 році було тільки початком великих зусиль Володимира. Вже в 989 р. він розпочав будову церкви Пресвятої Богородиці (Десятинної) в Києві, віддаючи на це одну десяту своїх княжих прибутків. Число церков, які він збудував, та грошей, які він пожертвував на ту ціль, каже літописець, важко почислити.

Ревність Володимира в будованні церков та старань за священників для народу йшла в парі з його ділами милосердя. Він щедро допомагав вдовам, сиротам, бідним, голодним і бездомним. Він оснував школи і притулки, дома для опущених, шпиталі для хворих. Його труди скоро принесли обильні овочі для нашої землі.

Введення християнства в Русі-Україні було небуденне і благословенне рішення. Вартості євангелія – милосердя, справедливості і любов твердо закорінилися на плідній землі України. Християнство дало українському народові правдиву релігію, церкву, моральні і соціальні закони, причинилося до розвою науки, культури, освіти й мистецтва, допомогло збудувати сильну державу Київську Русь, що була могутньою імперією. Церква, її провід й інституції були опікунами, виховниками і оборонцями держави та її громадян.

Додати треба це, що Володимир прийняв віру у пречасному Візантійському обряді. Цей обряд, збагачений українською культурою, став найкращим висловом нашого українського церковного життя і прикрасою Вселенської Церкви.

Українці в Оттаві еднаються духом зі своїми братами в широкому світі і торжественно обходять цю вікопомну дату в історії нашого народу. В кожній країні, в кожній громаді, де живуть українці і яким дорога їхня церковна традиція творитимуть одну всеукраїнську громаду для возвеличення цієї благодаті, яка возсіяла тисячу років тому на Київських горах. Ми благословимо Ім'я Боже за те, що показав нам дорогу правди, відкрив нам таїнства Своєї премудрости і Своєї любови.

MILLENNIUM OF BAPTISM

We, the Ukrainian Catholic community of Ottawa celebrate the year 1988 with joy and thanksgiving. Joined in spirit with the Ukrainians living in many parts of the world, we celebrate the Millennium of our becoming a Christian people. United in the parish community, we rejoice and celebrate the completion and dedication of our church, a great Canadian monument of this Millennium.

We do not know when our ancestors first came in contact with Christianity, but we know that Christianity reached our lands before 988. A legend in the Primary Chronicle relates that Apostle Andrew is believed to have journeyed up to the Dnipro River to the site where Kiev was subsequently founded. We know that early in the tenth century the Varangian Christians living in Kiev had their own church, the Church of St. Elias. After the death of Prince Ihor (†945), Olha, his widow, ruled as regent. She was the first Christian ruler of the Kievan State. The Chronicler says that she was baptized in 955, but, in reality the exact date of her baptism is not known. No doubt Olha would have wished that her whole realm had accepted Christianity, but the time had not yet come. Her personal life and her devotedness to Christian faith did encourage Christianity to make inroads into the Kievan State.

In 980, Prince Volodymyr, Olha's grandson, became the ruler of the Kievan State. He decided that a religion common to all would be a spiritual bond that would unite his people. He, therefore, explored and weighed several possibilities and eventually decided to choose Christianity in the Byzantine Rite. He had close political and economic ties with Byzantium and, no doubt, felt that Byzantine Rite best suited to his people.

In 988 Prince Volodymyr of Rus'-Ukraine received baptism and, by official edict, decreed that his people be baptized and that Christianity be accepted as the official religion of his realm.

Prince Volodymyr understood that baptism is an initiation into a new way of life, a "turning around," a forsaking of the old ways and entering into a new way of living. He had not only accepted Christianity, but the Christian faith completely changed his life. He lived and practiced the faith in both personal daily life and in his governing of the realm. Kiev came alive with churches. Volodymyr saw to it that the churches

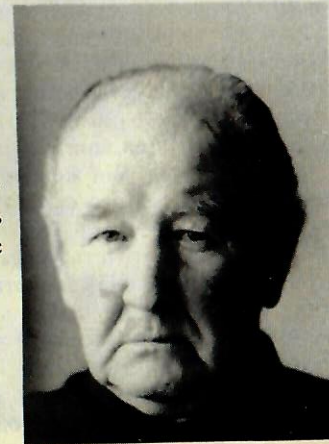
were supported by law and tithing and he tried to maintain harmony between Church and State. He built schools and insisted that the sons of the boyars be educated. He made the laws of the land more humane and saw to it that the poor and needy were given assistance.

By living the light of the Gospel, Volodymyr allowed the Gospel of Christ to take root in his realm. Christianity became the basis for the laws, customs, morality, and culture of the Ukrainian nation. Christianity gave a new orientation to the history of the people.

As we celebrate the Millennium, we look back at the history of our nation and recall the times of growth and periods of struggle in living the life of fidelity to Christ and his Church. Our Church and our nation have endured many struggles to survive. Many people have suffered, faced death, bravely endured martyrdom for fidelity to Christianity. Many today continue to live in oppression and suffering because they have remained faithful to Baptism.

We are privileged to live in a special time of our history, the time when we look back and celebrate our thousand years of fidelity to Christ, and renewed in spirit by the celebration, look to the future with confidence and hope, knowing that

GOD IS WITH US.

о. др.
Юрій Герич,
помічник

Father
George Gerych,
assistant

КРАЙОВИЙ СОБОР

Собор — це титул, який церковна влада надає якійсь церкві для вирізнення її від інших церков місцевості чи околиці. Звичайно, це церква, яка має визначні заслуги в організації церковного життя, вирізняється красою архітектурного стилю, розмальованням, плеканням старих традицій, словом являється центром і образом до наслідування інших церков. Ініціатива для відзначення церкви титулом „собору“ виходить від церковної влади.

Церква Святого Івана Хрестителя стала собором ще заки будівничі поставили її стіни. Концепт вийшов від мирян, від Українського Католицького Конгресу в Едмонтоні, в червні 1980 р., точніше сказати від ЛУКЖ, однієї з найбільш активних й заслужених наших прицерковних організацій. Ідея знайшла загальне одобрення Конгресу, тим більше, що зближалась відповідна нагода, Тисячоліття нашого християнства, нагода відзначити цю дату відповідним пам'ятником, Монументом Тисячоліттю! Преосвященний Кир Ізидор, Епарх Торонта й Східньої Канади та Марта Хомин від Ліги Українських Католицьких Жінок повідомили про це Оттавського пароха та запевнили свою поміч.

Такі нагоди трапляються церкві не часто, то ж треба було цю нагоду використати, навіть коли б це коштувало великих зусиль і коштів. Її використав дуже дбайливо папирох о. Володимир Шевчук ЧСВВ. Він негайно поїхав до Вінніпегу повідомити про стан справ Преосвященого Митрополита Максима і Генерального Секретаря Комітету Тисячоліття о. Михайла Гринчишина, нині нашого єпископа в Франції. Від обох цих Достойників отець Шевчук одержав запевнення повної підтримки моральної й матеріальної. В вересні 1980 р. відбулась Конференція наших Єпископів у Вінніпегу і на цій Конференції апробовано „концепт собору“ з тим застереженням, що церква буде відповідати архітектурним вимогам нашого стилю та буде положена в респектабельному місці.

Таке „респектабельне“ місце під будову Будівельний Комітет, вкінці, знайшов, подальше від центру міста, в спокійній мальовничій околиці, поруч незабудованого простору Експериментальної Фарми. Беручи до уваги всі можливості, які Комітет мав, цей вибір є найкращий з усіх можливих. Площа, два і пів акра, прилягає одним бо-

ком до Рідо Каналу, від сходу до шляху Герон, а з двох прочих боків до забудованих місць. Хоч візібільність церкви не може бути важною причиною сакральності місця, то всеж, на людський рахунок беручи, у нас воно грає важну роль: з боку сходу-півдня церква привертає до себе увагу своїм положенням і виглядом. А це має своє значення.

Будівельний Комітет заангажував архітекта Юліана Ястремського, одного з відомих знатоків візантійського стилю, автора кількох наших церковних споруд в західній Канаді та в США.

10 жовтня 1982 р. Преосвященний Ізидор Борецький в сослуженні численного духовенства та вірних благословив місце під будову, укопавши хрест (березовий) на тому місці, де мав стати престіл.

В міжчасі архітекти й інженери опрацьовували у місцевій фірмі Ковлер Дикі Едмондсон деталі плянів церкви. Вкінці, 9 вересня, 1984 р. Преосвященний Кир Ізидор одправивши Молебень у сослуженні місцевих духовників та богомільних мирян, довершив акту „першої лопати“. Наступного дня будівельна фірма Томас Фуллер Констрокшан Компані розпочала роботу.

Перша фаза робіт, вкопання фундаментів і беисмент була закінчена пізньої осені 1984 р. В тому часі перебував на місійних відвідинах в Канаді Святіший Отець Іван Павло II і 20 серпня підчас Святої Літургії на Бреттон Флетс, благословив Угольний Камінь для нашої церкви. Це дуже рідка okazія, щоби Первоіерарх Христової Церкви благословляв „угольний камінь“ під нову святиню. Цей камінь вмурований у стіну нашого Собору буде прецінною пам'яткою для грядучих поколінь.

Друга фаза будови — стіни й дах була скінчена пізньої осені 1985 року. Тоді теж, власне, відбулося вмування „угольного каменя“, а на кінці, як це буває звичаєм нашої країни, влаштовано бенкет у Вестін Хотелі.

Третя фаза почалась у травні 1986 р. Сюди належало покладення префабрикатів, ізоляція та уцілення будови проти елементів погоди. Це забрало доволі багато часу, бо найменша неточність у префабрикатах, вимагала цілковитої перерібки даної частини. А таких неточностей у масовій продукції буває немало.

Прийшла черга позбутися посілости на Карлінг Еве-ню, площі й галі, яка досі служила за церкву. Новий власник перебрав її 30 червня 1986 р. Того дня рано відбулася там остання Служба Божа. Бейсмент у новій будові ще не був здатний до ужитку, тож Служби Божі в літніх місяцях відбувалися в просторій гімнастичній залі Ст. Мері'с Школи, що за невелику заплату робили нам цю прислугу на всі неділі й свята.

16 вересня 1986 р. після Архиерейської Святої Літургії, відбулося посвячення і вознесення хреста на центральну баню, під спів хору і голосів дзвонів.

Ще лишилися деякі роботи всередині, як накладання пластерів, проведення електричних дротів, вставлення підлоги й подібні дрібні роботи. У неділю 2 листопада 1986 р. відправлено перший раз Службу Божу у викінченому бейсменті. Туди перенесено теж парафіяльні й організаційні заняття.

Великдень 1987 (19 квітня) — світлий день, ще й тому, що Парафія вкінці дочекалась Служби Божої у справжній церкві. Прекрасно відбивалось в душі „Цей день, що його сотворив Господь...“ І справді, радість була подвійна, радість божественна із воскресення Христа, і радість людська, що ми зможемо приносити молитви Господу Богу у справжній церкві.

Через місяць часу, 23 і 24 травня відбулося офіційне відкриття та благословення, якого довершив Преосвящен-

ний Кир Ізидор. В суботу при відповідних молитвах відбувся церемонійний перетин стяжки і ввечері бенкет.

В неділю, 24 травня відбулась Торжественна Свята Літургія, за архиерейським чином, яку відправив, і благословення церкви довершив Преосвященний Кир Ізидор, у сослуженні численного духовенства.

Отож, оттавці-українці католики мають церкву, а вся українська спільнота Канади має Крайовий Собор в столиці країни. Хай буде Ім'я Господнє благословенне...

З того часу як церква стала відкритою, її відвідало багато чужинців, багато наших братів з Канади й США, прочан, туристів та й інших людей, яким впала в око ця надзвичайна церква.

Залишається ще багато чого до виконання. Побіч зовнішнього викінчення, головне, що треба зробити, це розмалювання всередині, Іконостас, вітражі та церковна утвар.

Ми мали багато труднощів з вибором місця, з плянами, фінансами і зі самою будовою, однак з поміччю, моральною і матеріальною, вірних у Парафії та в усіх Епархіях Канади і дещо в США, ми доконали великого діла: серед важких умовин ми збудували у серці країни величаву, хоч коштовну, українську церкву.

Ми теж віримо, що решту проблем ми спільними силами розв'яжемо.

Єпископ помазує св. елеєм один із чотирьох хрестиків у часі обряду Малого Посвячення Церкви

Bishop anoints one of the four crosses during the Rite of Blessing of the Church

THE NATIONAL SHRINE

The concept of a Ukrainian National Shrine was born during the Ukrainian Catholic National Congress held in Edmonton, June 26-30, 1980. The Congress, aware that the Ukrainian Catholic community in Ottawa was planning to build a new church, recommended that it be dedicated as the national Shrine, a major monument to the Millennium of the Baptism of Rus-Ukraine.

On September 3, 1980, the Ukrainian Catholic Hierarchy of Canada approved the recommendation of the Congress with the stipulation that the church be built in a prominent location and comply with traditional Byzantine-Ukrainian church architectural standards.

With this encouragement, the parish proceeded with construction plans starting with the acquisition of property of Green Valley Crescent. This site, overlooking the Rideau Canal, is one of the finest in Ottawa and adds to the church's prominence and visibility.

Mr. Julian Jastremsky, who had extensive experience in designing Ukrainian churches, was selected for this project. The firm, Kohler Dickey and Edmundson Architects, was retained to execute Mr. Jastremsky's design.

On October 10, 1982, Most Reverend Bishop Isidore Borecky consecrated the site of the future church. A birch cross, erected to mark the spot where the altar would be placed, stood as sign of hope.

On Sunday, September 9, 1984, the parish celebrated the "sod-turning" ceremony. The first spade-full was turned by Bishop Isidore and the following day the construction of the new church began.

The construction was carried out in three stages:

Stage One, 1984: The basement was completed; on September 20, His Holiness Pope John Paul II on an official visit to Ottawa, blessed the cornerstone to the church.

Stage Two, 1985: The walls and the roof were constructed. The "laying of the cornerstone" on October 20 highlighted this stage.

Stage Three, 1986: The prefabricated walls were installed,

domes were completed, and the building insulated against the weather.

On September 14, Bishop blessed the main cross and, after Divine Liturgy, it was ceremoniously lifted atop the main dome. In the meantime, the workers were busy with the finishing of the exterior of the church, plastering, wiring and installing a terazzo floor.

In the spring of 1986, the church/hall building of Carling Avenue was sold and the new owners took possession of it on June 30th. During the summer months the Parish used the gymnasium of St. Mary's School for Sunday Liturgies. On November 2, 1986, all parish activities, including Sunday Liturgies, were transferred to the basement-hall of the new building.

Easter Sunday, April 19, 1987 will be long remembered by the parishioners. Following the pre-Easter Service (Nadhrone), celebrated in the basement hall, the procession with Plachanycia (the Holy Shroud) proceeded upstairs to the new church. As the faithful reached the ground level, a jubilant "Christos Voskres" (Christ is Risen) filled the air. The joy of entering their own new church was added to the joy of Resurrection. This event raised the parish to new life.

On Saturday and Sunday, May 23/24, 1987, the church was officially opened and blessed by Bishop Borecky. A prayer service and ribbon-cutting ceremony was followed by a banquet at the National Arts Centre. The Pontifical Divine Liturgy, next day, and the blessing of the church, were the highlights of this weekend.

From the time the construction began, the church has attracted visitors, tourists and pilgrims from Canada, United States and as far as Israel.

Much remains to be done to complete the decorating and the furnishing of the church. We are confident that together, we will make this church an architectural gem, a worthy monument to the Millennium. This beautiful church is not only the parish church for the Ottawa region; it is also the National Shrine of all Ukrainians in Canada.

ВНУТРІШНЄ ВИКІНЧЕННЯ СОБОРУ

The Parish Council is now seriously considering plans for the interior decoration of the Shrine. Proposals include paintings and mosaics, stained glass windows, iconostasis, furnishings, utensils and all other items used in the church.

An Interior Design Committee was formed in February, 1987 to assist the Parish in this important task. The Committee members began an intensive study of Ukrainian iconography and church art. They have attended seminars and consulted all the published sources on these subjects. They have also interviewed a number of artists, organized public meetings with them in order that they may be able to recommend the most suitable candidate for this very important task.

In consultation with the successful candidate, the Parish will prepare a catalogue of all items relating to interior decoration and furnishings. These items will be numbered, priced and presented in the form of a book. From this book which will be distributed to all parishes in Canada, the donors will select items that they wish to offer as memorials.

The offering of Memorials in churches and Shrines is an ancient tradition. Ottawa, as the nation's capital, has numerous and important religious, historical and political memorials. Among these monuments will be the Shrine, an appropriate memorial to perpetuate the memory of our ancestors both in Canada and in Ukraine.

Збірковий Комітет радо приймає пожертви на будівельний фонд Собору.

Finance Committee glad to receive donations (from left to right) Vera Bociurkiw (chairperson), Olia Babiak, Marichka Tesla, Lev Stelmach, Vera Yuzyk-Stelmach and Kay Norris

INTERIOR DECORATION OF THE SHRINE

Парафіяльна Рада розглядає тепер справу внутрішнього викінчення церкви. Маємо на думці викінчення всіх робіт внутрішнього влаштування, тобто розмалювання (мозаїка і фрески), іконостас, вітражі, ризниця, церковна утвар та інші речі богослужбового ужитку.

В лютому 1987 утворено Комітет Внутрішньої Декорації. Комітет негайно взявся до праці. Члени Комітету почали студіювати матеріали і відбувати семінари про іконографію, розмалювання, вітражі і тп. і засягали опінії мистців щодо внутрішньої декорації церкви взагалі. На протязі 1987 р. сконтактовано цілий ряд мистців і переведено з ними основні розмови. Щоби об'якноуити Парафіян із іконописанням і засягнути їхньої думки, Комітет влаштував презентації мистців, які подавали свої проєкти. Важливим завданням Комітету є рекомендувати Парафії такого мистця, якому на його думку, можна повірити розмалювання і устаконання церкви.

Коли договоримося з мистцем, тоді ми спорядимо книжу-католог, з якої жертводавці зможуть вибрати собі Меморіяли.

PRINCIPAL DIMENSIONS OF THE BUILDING

Julian J. Jastremsky

The new St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church was designed as a contemporary structure to meet the traditional functional requirements for the observance of the sacraments and the celebration of Liturgy of St. John Chrysostom with which the Ukrainians have been identified from the earliest times.

Built as a parish church as well as a religious shrine in the nation's capital, the design of the new church is intended not only to meet the requirements of present day use and aesthetics but also to show some evidence of a thousand years of religious and cultural history.

The church is situated on two and one half acres bounded by Heron Road and by the Rideau Canal. The main entrance of the church faces the entrance drive, Green Valley Crescent. As a separate building, the Rectory is on the north side of the church while the future community building is to be located to the south of the church and facing north.

At ground and Nave floor levels the church building is rectangular in plan but above the low roof portions it is cruciform. The Choir over the main entry is at the western end of the cruciform high roof and the Sanctuary is on the opposite eastern end with the Nave between both. All are centered on the east-west axis. The Transepts are on a north-south axis centered on the Nave while the main dome is centered on the intersection of the two axes. The four small domes around the main dome are placed at the corners of the square walled element rising from the high roof and centered on the dome.

The exterior of the walls and domes are faced with precast architectural concrete panels with an exposed aggregate finish. Different color aggregate is employed to accent certain architectural features. The interior of the wall is plaster on masonry which is separated from the exterior concrete panels by an air space and insulation.

The interior design, particularly in the Nave, is articulated by the shaped structural concrete construction. The concrete columns within the walls and free standing at the rear of the Nave, extend to the concrete arches supporting the arched concrete roofs and dome which are shaped to establish and define the architecture of the interior. The ceilings between the concrete arches are suspended insulated aluminum panels perforated to provide the required acoustical characteristics.

Principal Dimensions of the Building

Exterior:	Length, along the center not including Porch – 105 feet
	Width – 70 feet
	Height from Nave floor elevation
	Low roofs – 15 feet
	High roofs – 34 feet
	Main dome to base of Cross – 72 feet
	Small domes to base of Cross – 52 feet
	Height – average grade to Nave floor elevation – 4 feet
Interior:	Nave Length at center – 58 feet
	Width at transept – 68 feet
	Height of ceiling at center – 30 feet
	Height of Dome ceiling – 61 feet
	Sanctuary Length at center – 19 feet
	Width at ikonostasis – 28 feet
	Height of ceiling at center – 29 feet
Seating Capacity	Nave in pews – 330
	Choir – 75
	Standing along sides, rear and in Vestibule – 200

Нутро Собору (У часі Благословення 24 травня 1987)

Interior of the Shrine (May 24, 1987 at the time of Blessing)

Єпископ Ізидор Борецький поставляє Михайла Лозу в діакони.
Bishop Isidore Borecky ordains sub deacon Michael Loza to the diaconate

СПІВБУДІВНИКИ СОБОРУ

В столиці нашої країни пишеться новий Храм Божий, здвигнений як Пам'ятник Тисячоліття. Будується ця Святиня, передовсім зусиллям невеличкої оттавської Громади вірних, а теж за видатною поміччю вірних нашої Церкви в Канаді і США. Це – Співбудівники Собору.

Собор ще довго буде полягати на поміч ширшого загалу вірних. Як допомогти Соборові? Прохаємо взяти до уваги три способи, які подаємо нижче:

1. Кожний, особа чи організація, що пожертвує:

- \$1,000 стане Жертводавцем Собору
- \$5,000 стане Добродієм (Бенефактором) Собору
- \$20,000 стане Основником (Фундатором) Собору

2. Меморіальні Пам'ятники

До Меморіальних Пам'ятників зараховуємо церковну утвар, тобто речі богослужбого ужитку і церковних прикрас, напр. ікони, мозаїки, вітражі, престіл, кивот, свічники і тп., що їх можна жертвувати у пам'ять дорогих нашому серцю усопших чи в іншому наміренні.

3. Завіщання-Тестаменти

Поважне джерело фінансової помочі, яким обильно покористуються установи інших народностей, це посмертні записи і спадщина. Нерідко трапляється, що помирають люди не лишивши завіщання-тестаменту, а тоді дорібок цілого їхнього життя йде в чужі, а то й ворожі нам руки. З певних джерел знаємо, що за останніх 20 років більше як \$20 мільйонів зо спадку наших померлих канадців перейшло до Сов. Союзу.

При нагоді роблення тестамену-завіщання, наші люди повинні частину свого майна записати на Церкву чи інші наші установи. Не забуваймо про наш Собор в Оттаві.

Спасибі за пожертви

- За всі пожертви на цілі Собору будемо виставляти посвідки для податкових цілей.
- Кожний фундатор і Добродій одержить артистично виконану Грамоту.
- Імена фундаторів, Добродіїв, Жертводавців і тих, що жертвували Меморіяли, будуть вписані в Пропамятній Таблиці при вході до Собору.
- Кожного року в Навечеріє Празника Святого Івана Хрестителя будемо служити Святу Літургію в наміренні живих, а підчас Великого Посту за усопших жертводавців.

UKRAINIAN CATHOLIC NATIONAL SHRINE
952 Green Valley Crescent
Ottawa Ontario K2C 3K7

Я бажаю піддержати будову Українського Католицького Собору в Оттаві в такий спосіб:

- Я жертвую \$ Залучаю \$
- Наміряю виплачувати сальдо \$ ратами
в сумі \$ місячно (квартально, річно)

Я бажаю набути титул:

- Основника Жертводавця
 Добродія Жертвувати Меморіал

**

Прізвище

Ім'я мужа дружини

Адреса

Телефон

Моя Парафія

(За всі пожертви буде виставлена посвідка для податкових цілей)

(Проситься не посилати готівкою)

CO-BUILDERS OF THE NATIONAL SHRINE

UKRAINIAN CATHOLIC NATIONAL SHRINE
 952 Green Valley Crescent
 Ottawa Ontario K2C 3K7

I wish to pledge to Ukrainian Catholic National Shrine in Nation's Capital the following support:

I am donating \$ Enclosing \$

I plan to pay the balance of \$ in monthly
 (quarterly or annual) installments of \$

I would like to become a

☐ Founder	☐ Donor
☐ Benefactor	☐ Contribute Memorial

Family Name

Husband Wife

Address

Telephone

Parish

(Official receipt for income tax will be sent to every donor)

(Please, do not send cash)

Today, in the nation's capital, stands the Ukrainian Catholic National Shrine, a building of unique architecture and significance and one of the major national monuments to the Millennium. It was built mainly through the efforts of the relatively small Ukrainian Catholic community in Ottawa with the generous assistance from the faithful in all parts of Canada and the United States. All donors are co-builders of the Shrine.

The Shrine must rely on the continuous generosity of donors for many more years. Those who wish to become co-builders can provide assistance in several ways to the Shrine and, at the same time, provide for the perpetuity of their own names:

1. Categories of donors:

Any donation of \$1000	will qualify as a Donor of the Shrine
\$5000	will qualify as a Benefactor of the Shrine
\$20,000	will qualify as a Founder of the Shrine

2. Memorials

Memorials include various items of church furnishings, utensils, ornaments and objects used in religious services which donors may choose to offer in memory of the living or deceased members of their families or for any other intention. A register-list of eligible items will be published in the form of a book and distributed in all our parishes.

3. Will and Testaments

In preparing their last will and testament our faithful, after first making adequate provision for their family, should also assign a portion of their estate to their favorite charity, religious or philanthropic organization. It is hoped that the Ukrainian Catholic Shrine in Ottawa will also be considered among these donations.

Gratitude and Recognition

- All donations will be acknowledged with a receipt for tax purposes.
- Each Founder and Benefactor will receive an artistically designed Certificate.
- Names of Donors, Benefactors, Founders and those offering Memorials will be permanently engraved in a memorial plaque placed at the entrance of the Shrine.
- Every year on the feast of St. John the Baptist, a Liturgy will be offered for all living donors and during the Lent for the deceased.

